

ΤΟΥ ΑΣΤΗΡ ΠΟΝΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΗΘΙΚΑ

Περὶ δικαιοσύνης.

Δικαιοσύνη κυρίως καλεῖται ἡ ἐ-
δότης τοῦ δικαίου. Δίκαιος δὲ λέγε-
ται κυρίως ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κρίνει ἀ-
λανθαστως περὶ τῆς πράξεως ἀν-
θρώπου γενομένης πράξεως, ἂν εἴναι
σύμφωνος πρὸς τὸν ἡθικὸν νόμον ἢ
οὔχι. Κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦτον δίκαιος
δύναται νὰ ὀνομασθῇ μόνος ὁ Θεός·
διότι αὐτὸς μόνος ἀειποτε ἀλανθαστως
κρίνει περὶ τῆς συμφωνίας ἢ μὴ τῶν
πραξέων τοῦ κτίωτος πρὸς τὸν ἡθικὸν
νόμον. Ἀλλ' ὅπως, καίτοι οὐδεὶς ἀ-
γαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός, καλεῖται δι-
κίως καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ σχετικὴν
ἐννοίαν ἀγαθός, οὕτως καὶ δίκαιος ὡς-
αὕτως ὑπὸ σχετικῇ. Ἐννοίαν λέγεται
καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τούτου, ὁ ὁποῖος κα-
θ' ὅσον εἶναι ἐφ' ἑαυτοῦ εἰς ἄνθρωπον ὁρ-
θῶς κρίνει καὶ εὐλαβικρῶς ἀποφαίνε-

ται, ἂν πράξις τις εἴναι σύμφωνος
πρὸς τὸν ἡθικὸν νόμον ἢ οὔχι. Ἵνα δὲ
ἦναι τις δίκαιος, ἀπαιτεῖται νὰ εἴ-
ῃ εἰδὼν τε ἀκριβεστέρην γνῶσιν τοῦ
ἡθικοῦ νόμου, δηλοδὴ τῶν διαφόρων
κατήκοιτων τοῦ ἀνθρώπου, νὰ εἴ-
δῃ καὶ τῇ δυνάμει ἐκτελέσῃ ἀνεπτυ-
μένην, ἵνα δύναται νὰ κρίνῃ ὀρθῶς
τὴν κρίσιν αὐτοῦ περὶ τῆς συμφωνίας
ἢ μὴ τῶν πράξεων ἐκείνου ἢ τῶν
ἄλλων ἀνθρώπων πρὸς τὸν ἡθικὸν νό-
μον, καὶ τέλος νὰ ἦναι εὐλαβικός. Ἵ-
να μετὰ παρητίως ἀποφαινηται τὴν
κρίσιν αὐτοῦ. Ἢ ὁ δικαιοσύνη εἶναι ἡ
δότης ἀναγκάζει εἰς πάντα ἄνθρωπον,
πρὸ πάντων δικίως ἀπαιτεῖται νὰ ὑ-
πάρχῃ, εἰς πάντα, ὅστις ὑπὸ τῆς κοι-
νωίας οὐκ εἶναι νὰ εἴ-
ῃ ἔρπον τὴν
κρίσιν τῶν πράξεων τῶν μελῶν τῆς
κοινωνίας καὶ τὴν περὶ συμφωνίας
αὐτῶν ἢ μὴ συμφωνίας πρὸς τὸν ἡ-
θικὸν νόμον ἐτυμηγορίαν ἢ ἀποφάν-

σιν αὐτοῦ. Τοιοῦτος δὲ κυρίως εἶναι ὁ λεγόμενος δικαστής ἢ κριτής, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον εἶναι σπουδαιότατον, μέγα καὶ ἱερὸν. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς κρίσεως τῶν λεγομένων δικαστῶν δὲν ὑποβάλλεται πάντα ἀνεξαιρέτως πράξις τοῦ ἀνθρώπου· πολλὰ τῶν πράξεων τοῦ ἀνθρώπου ἐπαφένται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ. Πολλὰ δὲ εἰς τὴν κρίσιν ἐαυτοῦ ἢ τῶν περὶ αὐτόν. Ποτα εἶναι αἱ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ὁποῖαι ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς κρίσεως τῶν δικαστῶν, δεικνύουσιν εἰ πολιτικοὶ λεγόμενοι νόμοι, εἰ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ ἐκπηγαζοῦσιν ἐκ τοῦ ὑψίστου ἡθικοῦ νόμου, ὀρίζονται ὁμοῦς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ πολλοὶ τούτων ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς κοινωνίας τροποποιεῦνται καὶ μεταβάλλονται. Διὰ τὸν λόγον δὲ τούτον εἶναι ἀνάγκη ὁ δικαστὴς νὰ ἔχῃ ἀκριβῆ γνώσιν καὶ τῶν πολιτικῶν νόμων· ὅσοι κατὰ τούτους ὀφείλει πάντοτε νὰ δικάζῃ. Ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ γνώσιν τῶν πολιτικῶν νόμων, ἵνα συμφώνως πρὸς τούτους ἐνεργῇ ἐκάστοτε. Ἐντεῦθεν ὁμοῦς ἀναφύεται τὸ ζήτημα, τι δεῖν γενέσθαι, ὅταν τύχῃ πολιτικός τις νόμος νὰ ἀντιβαίνει πρὸς τὸν θεῖον νομον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐπειδὴ ὁ θεῖος νόμος εἶναι ὑπέρτερος τῶν ἀνθρωπίνων νόμων, πρέπει βεβαίως νὰ ὑποτάσσῃται τις μάλλον εἰς τὴν θεῖον νομον παρὰ εἰς τὸν

ἀνθρώπινον, νὰ κατὰ βῆθαι δὲ δὲ παντὸς μέρους τὴν ἀνταναίταν ἀντιπρακτικὴν μεταξὺ τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ θεοῦ ἡθικοῦ νόμου, ὥστε νὰ ἐπελήθῃ ἡ ἀπαργήσις τοῦ πολιτικοῦ ἐλαίου νόμου, τοῦ ἀντιβαίνοντος πρὸς τὸν θεῖον ἡθικόν νόμον. Ὡς τῆς ἀλότης πρὸς τούτο κοίτῃ, ἡμεῖς καλεῖται νομοθετική καὶ ἡμεῖς ἐν ταῖς πολιτικαῖς πολιτείαις ἀποτελεῖται ὅτε ἀντιπροσωπεῖται τοῦ λαοῦ ὑπ' αὐτοῦ τοῦτο ἐκλεγμένων καὶ ἀντιπροσώπων βουλευτῶν. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἀνθρώπινος νόμοι εἶναι κατὰ πάντα τέλει καὶ ἀκριβοὶ συμφωνοῦν πρὸς τὸν ἡθικόν νόμον, ἢ τοῦναντίον ὑπάρχουσι μεταξὺ τούτων καὶ τινες μὴ ὁλοκληρῶς συμβιβάζονται πρὸς τὸν ἡθικόν νόμον. Πρὸς αὐτὴν τῆς ἀπορίας ἡμεῖς ταύτης ὀφθαλμοῦς νὰ συμβουλευθῶμεν τὴν ἱστορίαν. Πορὰ ταύτης λοιπὸν ὁ βασιλεὺς θὰ δεῖ οὐκ ὀλίγοι νόμοι δικαιοὶ καὶ καλοὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους θεωρούμενοι ἀπεδείχθησαν κακοὶ καὶ ἀσυμβιβαστοὶ πρὸς τὸν ἡθικόν νόμον διὸ καὶ βασιλευδὸν προατοῖς ἀπρόοις ἐθελον κατηργήθησαν ὡς πρὸς αὐτοὺς, εἰ περὶ τῆς δουλείας καὶ τῆς τυραννικοῦ νόμοι, εἰ περὶ κατὰ ὁμοίαν τῶν ἐπεισοδίων καὶ ἐπεισοδίων νόμοι, καὶ πολλοὶ τινες οὐκ ὀλίγοι βεβαίως συμβαλλόμενοι λαίπρην. ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἀνθρωπότης βασιλευδὸν προοδεύει κατὰ πάντα, καὶ οἱ νόμοι τῶν διαφορῶν πολιτειῶν βασιλευδὸν καὶ

στανται τιμιώτεροι· ἐκ ταύτης δὲ
βελτίως τῆς αἰτίας πηγάζει καὶ ἡ
ἀνάγκη τῆς ἀνθρώπου τεινῶς νό-
μων· ἥτις εὐλογίᾳ ἐκαστοῦ γίνεται
καὶ ἐξ ἧς προκύπτει ὡς ἐπὶ τὸ πλεί-
στον τροποποιεῖται ἡ μεταβολὴ αὐ-
τῶν ἐπὶ το βέλτιον· ὁ πλοῦς δὲ ἡ ἔ-
δουσις νέων νέων ἡ τροποποιεῖται
καὶ μεταβολὴ ὡς καὶ ἐνὶ τῶν ἡδὴ γί-
νεται, ὡς εἴπομεν, ὑπὸ τῶν βουλευ-
τῶν ἡ ὑπὸ τῶν νομοθετῶν συμβου-
λίων, ἀπὸ τῶν αὐτῶν βουλεύεται καὶ
ἐν γένει οἱ νομοθετοῦντες νὰ ἦναι το-
σοῦτοι καὶ ἐκαστοὶ καὶ ἐκαστοὶ περὶ τὸ
ἀνατιθεμένου ἐκ αὐτοῦ, ἔργον, διότι
ἀλλοις δυνατόν ἀντιβελτιώτως νὰ
ἰπλήρῃ, μεταβολὴ τῶν νόμων ἐπὶ τὸ
γίγναι· καὶ οὕτως ἀντὶ προδοῦς ὁπι-
σθεδομοίσις νὰ ἐπακολουθήσῃ ἐν τῇ
περίτειχ.

Θ. Γ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

Ψ κατ' εἶλον ἀγωγὴ τῶν νηπίων.

Ἀνάγνωσις καὶ γραφή. (Συνέχ.)

Μάθημα Ις'

α	ι	αι	ε
ε	ι	ει	ι
υ	αι	ναι	νε
ει	ναι	εἶναι	εἶνε
μ	αι	μαι	με
ει	μαι	εἶμαι	εἶμε
σ	αι	σαι	σε
ει	σαι	εἶσαι	εἶσε

φ	αι	φαι	φε
φαι	νε	σαι	φαινεσαι
κ	ει	κει	κι
ε	κει	εκει	εκι
εγω	εἶμαι	εδω	
εκείνος	εἶναι	εκει	
εσυ	που	εἶται	
δεν	φαινεσαι		

Μάθημα ΙΖ'

ο	ι	οι	
υ	ι	υι	
ρ	οι	ροι	ρι
χ	οι	χοι	χι
χοι	ροι	χοιροι	
κ	οι	κοι	κι
λυ	κοι	λυκοι	
κα	κοι	κακοι	
μυι	αι	μυια	
μυι	αι	μυιαι	
οι	χοιροι	εἶναι	ζωα
οι	λυκοι	εἶναι	κακοι
η	μυια	πετα	

Μάθημα ΙΗ'

φ	ρ	φρ
φρ	ο	φρο
φρο	σω	φροσω
χ	ρ	χρ
χρ	ε	χρε
χρε	ος	χρεος
γ	ρ	γρ
γρ	α	γρα
γρα	φω	γράφω
β	ρ	βρ
βρ	ε	βρε
βρε	φος	βρεφος

β	λ	βλ
βλ	ε	βλε
βλε	πω	βλεπω

η φροσω γράφει
 είναι το χρεος της
 βλεπω ενα βρέφος

Κατὰ τὸ ΙΗ'. μαθημα διδάσκον-
 ται καὶ τὰ ἐξῆς·

Μάθημα ΙΘ'.

πρεπει τρωγω κρέας πλύνω κλαίω
 εγώ τρώγω κρέας
 δεν πρεπει νά κλαιω

Μάθημα Κ'.

φθάνω χθες γνωρίζω μνημα
 εβδομας

γνωρίζεις ποτε ερθατα
 χθες εγεινε μια εβδομας

Μάθημα ΚΑ'.

οκνηρος υπνος κτιζω πτηνον ετσι
 ο οκνηρος εχει πολυν υπνον
 το πτηνον κτιζει την φωλεαν του
 ετσι είναι

Μάθημα ΚΒ'.

σφαζω σχιζω βοσκω στεκω σπειρω
 ασθενης

τα προβατα βοσκουν
 ημεις τα σφαζομεν
 ο χωρικος σπειρει τα χωραφια
 ειμαι ασθενης

Μάθημα ΚΓ'.

σ	πρ	σπρ
σπρ	ος	σπρος
α	σπρος	ασπρος
α	τρ	στρ
στρ	ω	στρω

στρω	νω	στρώνω
α	στρα	αττρα
σ	κλ	σκαλ
σκαλ	η	σκαλη
σκαλη	ρος	σκαληρος
το τριγος	ειναι	αττρων
τα αττρα	ειναι	ωσκις
στρώνω	τὸ	στρώνω
το στρωμα	εινε	σκαληρον

Μάθημα ΚΔ'.

ορ	φκ	νος	ορρυνος
αρ	νι	ον	αριον
ερ	γο		εργον
αρ	πκ	ζω	αρπάζω
χρρ	τκ		χρρτκ
αν	θη		ανθη
πραγμ	μα		πραγμα
εμ	πο	ρος	εμποςρος
οι	λύκοι	άρπαζουν	άρνις
η	γη	εχει	ανθη και χρρτκ

Μάθημα ΚΕ'.

αρ	ρ	ω	στος	αρωωτος
γλωτ	σα			γλωττα
θκ	λας	σα		θαλαττα
αμ	μος			αμμος
αλ	λα			αλλα
πολ	λα			πολλα
φυλ	λα			φυλλα
σακ	κος			σακκος
παπ	πος			παππος
ο	παππος	μου	εινε	αρωωτος
ο	αμμος	της	θαλαττης	
τα	φυλλα	εινε	πρασινα	

Μάθημα ΚΙΣ'.

εμ	προς	εμπρος
εν	τρο	πη εντροπη

δεν δρον δενδρον
 αισ χρον αισχρον
 αρ θρα αρθρα
 εμπρος εις το εργον
 δον εινε εντροπη
 το δενδρον εχει πολλα φυλλα

Μίσμα κΖ'.

σ ζ

εβυ νω εβυνω ζδυνω
 ε εβυ συ εβυστα εξβυστα
 α εβι στος αρθιστος αζβιστος
 σμυρ νη σμυρνη ζμυρνη
 α σμα αμα αζμα
 ο σμη ομη οζμη

εβυστα το φως
 τα παιδια ψαλλουν αμα
 τα ανθη εχουν οσμην

Μίσμα κΗ'.

γ ν

αγ κων αγκων ανκων
 αγ κη λη αγκαλη ανκαλη
 αγ γει εν αγγειον ανκειον
 σπογγι ζω σπογγιζω σπονκιζω
 συγγω ρω συγγωρω συγχωρω
 σαλπιγξ σαλπιγξ σαλπινξ
 τη μητερα κρατει το παδιον ει. την
 αγκυλιν σπογγιζω τα οκτακτα μου
 σε συγχωρω

(Επειαι συνεχεια)

I. II.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ιδιωτικὸς βίος τῶν ἀρχαίων

Ἑλλήνων (Συνέχεια)

Περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις
 καλῶν τεχνῶν.

Καλαὶ ἡ ἐλευθέριαι τέχ-
 ναι λέγονται· ἐκείναι, αἱ ὅποσαι
 ὑπὸ αἰσθητῆν τινὰ ὕλικήν μορφήν
 παριστάνουσι τὸ ἰδανικὸν καλὸν
 καὶ οὕτω θεραπεύουσι τὸ πρὸς τὸ κα-
 λὸν τοῦτο ἔμφυτον τῷ ἀνθρώπῳ αἰ-
 σθημα. Διαιροῦνται δὲ αἱ καλαὶ τέ-
 χναι εἰς εἰκαστικὰς καὶ εἰς λο-
 γοποιτικὰς. Καὶ αἱ μὲν εἰκα-
 στικαὶ ὑποδιαιροῦνται εἰς τὰς ἐν χώ-
 ρῳ καὶ εἰς τὰς ἐν χρόνῳ, αἱ δὲ
 λογοποικαὶ εἰς τὴν ποίησιν καὶ
 εἰς τὴν ῥητορικὴν. Εἰκαστι-
 καὶ τέχναι ἐν χώρῳ εἶναι ἡ ἀρχι-
 τεκτονικὴ, ἡ πλαστικὴ ἡ
 ἡ γλυπτικὴ, καὶ ἡ ζωγρα-
 φικὴ ἡ γραφικὴ, ἐν χρόνῳ δὲ
 ἡ μουσικὴ. Περὶ τῶν εἰκαστι-
 κῶν δὲ τούτων καλῶν τεχνῶν διὰ
 βραχέων θέλομεν ἐμὴλῃσαι ἐν τῷ πα-
 ροντι ὑπὸ ἀρχαιολογικὴν ἑποψιν, ἀρ-
 χόμενοι ἀπὸ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἀρχιτεκτονία ἡ ἀρχι-
 τεκτονικὴ λέγεται ἡ τέχνη τοῦ
 μετ' εὐρυθμίας καὶ κάλλους οἰκοδο-
 μεῖν ναοὺς, μέγαρα ἀνδρῶν, ἀγο-
 Ͼς, γυμνασια καὶ ἄλλα δημόσια οἰ-
 κοδομήματα. Εἰς τὴν ἀρχιτεκτονι-
 κὴν ἐπίτης ὑπάγεται καὶ ἡ τειχεδο-

μία, ἡ εἰκοδομή κτερίων χρησίμων πρὸς ἐναποταμίευσιν πολυτίμων πραγμάτων καὶ καλουμένων θησαυρῶν, ἔτι δὲ ἡ εἰκοδομή τειρῶν καὶ τῶν τοιούτων. ἄς παραρτήματα δὲ τρόπον τινὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τέχνης δυνατὸν νὰ θεωρηθῶσι καὶ αἱ ἐξῆς μηχανικαὶ τέχναι, ἡ ξυλουργία, ἡ μεταλλουργία καὶ ἡ κεραμευτική.

Ἔννοεῖται ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ βραβηθὴν προώδευσεν αἰῶς ἐκ τούτου ὁ περὶ αὐτῆς λόγος ἀνάγκη νὰ ἀναφέρηται εἰς διαφόρους χρονικὰς περιόδους. Δέον δηλαδὴ χωριστὰ νὰ ἐξετασθῇ, ὅποια τις ὑπῆρχεν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ μέχρι τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, ἥτοι μέχρι τοῦ 1104 π. Χ., ὅποια δὲ ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, ἥτοι μέχρι τοῦ 457 π. Χ., ὅποια δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους μέχρι τῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἥτοι μέχρι τοῦ 336 π. Χ., ὅποια δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κορινθίου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἥτοι μέχρι τοῦ 145 π. Χ. καὶ τελευταίον ὅποια ἦτο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης καὶ κατωτέρω.

Περὶ τειχοδομίας.

Πρὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀνέγειρον περὶ τὰς πόλεις αὐτῶν τεῖχη ἰσχυρὰ καὶ ὀγκώδη, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὀ-

μηρος ὀνομάζει τὰς πόλεις ἐὺτειχεας καὶ ἐὺπύργους. Γὰρ τοιαῦτα δὲ ὀγκώδη καὶ γιγαντιαία πύργωρα, αἱ τεῖχαι αὐτῶν οἱ μεταγενέστεροι Ἕλληνες ἱστορικοὶ καὶ ποιηταὶ κολοῦσι Κυκλωπεῖα τεῖχη, ἡ Ὀυρανία, ἡ Πηλεασγίκα, ἡ Ὀγύγεια. Δύνανται δὲ τα τεῖχη ταῦτα νὰ διακριθῶσιν εἰς τρία εἴδη. Τὸ πρῶτον εἶδος σύγκειται ἐκ μεγάλων λίθων ἀργῶν, ὀγλ. ἀμόρφων, συνεχόμενων μετ' ἀλλήλων διὰ τοῦ ἰδίου ἐκυτῶν ὅρους καὶ ἀκινόντων κενὰ διαστήματα, πληρούμενα διὰ μικρῶν λίθων. Τοῦ δὲ δευτέρου εἴδους σύγκειται μὲν ὡταύτως ἐκ λίθων ἀργῶν ἥτοι ἀμόρφων, εὖ οὖν ὁμοῦς εἶναι συνημωσμένοι ὁμαλωτέρον κατὰ τὸ βάλλον τῇ ἥτιον ακριβῶς, ὥστε δὲν μένουσι κενὰ διαστήματα πληρούμενα διὰ μικρῶν λίθων. Τοῦ δὲ τρίτου εἴδους τῶν Κυκλωπεῶν τευχῶν σύγκειται ἐκ λίθων ποικυλωνίων, περιεργότατα λελαξυμένων καὶ ἐπιτηδεύοντων συνημωμένων, ὥστε αἱ ἐσοχαὶ καὶ ἐσοχαὶ ν' ἀντιστοιχῶσιν ἀκριβῶς καὶ ν' ἀποτελέσωσιν ὁμαλὸν καὶ στερεώτατον κύβον τευχῶν.

Ἐνίοτε ἡ πόλις περιεβέλλετο ἐὶ δὲ διπλοῦ τεύχους, ὥστε ἐν περὶ πτωσει καθ' ἣν ἦτολε κοινεύειν τὸ πῶτον ἐξώτερον τεῖχος, νὰ χρησιμεύει, πρὸς ὑπερασπίαν αὐτῆς, τὸ δεύτερον ἰσχυρότερον τεῖχος. Πρὸς εὐκολωτέραν δὲ ἀπόκρουσιν τῶν κατὰ τοῦ τεύχους ἐπιτιθεμένων εἰς διαφόρα μέρη τοῦ τεύ-

γους ἀνηέροντο πύργοι τετράγωνοι ἢ ῥαυτοκλίνοι καὶ κατεσκευαζόντων ὁδοί· οἱ δὲ ὑπὸ στεγὰς διὰ τοῦτο ἔχουσιν πρὸς τὰ ἔξω θερμὰς καὶ καλοῦμαι σὺργγεσ.

Μετά τὴν καθέδον τῶν Ἡρακλείων ἡ τειχοδομία γίνεται ἀρκετὰ προσομένη ὅτι ἀντὶ τῆς ἐκ πολυγωνίων λίθων οἰκοδομῆς τοῦ τεύχους ἐπεκρατῆσεν ἡ διὰ συννόμων λίθων οἰκοδομὴ αὐτοῦ, ἥτις καὶ ἐπικλήθη ἰσοδομος τεύχοδομία κατὰ ταύτην εἰς λίθους τείνονται εἰς ἴσα προὐληλεπίπεδα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγαλα, καὶ διατίθενται εἰς ὁμοῦς ὀρίζοντες, ὥς ἕκαστος ἔχει τὰς καθέτους αὐτοῦ γραμμὰς ἐπὶ τοῦ μέσου μαλιστα τῶν στερεῶν ἐπιφανείων τοῦ ἔτερου καὶ συνδόνται πρὸς ἀλλήλους διασθέρων τορμῶν ἢ γομῶν. Ἡ περὶ δὲ ὁμοῦς τειχῶν τινῶν ἡ οἰκοδομὴ μέτερχε καὶ τοῦ πολυγωνίου καὶ τοῦ ἰσοδομοῦ ῥυθμοῦ, ἡ τῶν ποιούτων τεύχων οἰκοδομὴ ἐπεκλήθη ψευδοῖσος ὁμος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐκτίζοντο τεύχη καὶ περὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ἤσαν ἐκτισμέναι ἐν ὁδοῖς πεδινῆς γῶραι, ἐν ᾧ πρότερον ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τεύχη περιεβύλλον πόλεις ἐκτισμένους ἐπὶ τῶν κορυφῶν ἢ τῶν ῥαυτῶν λόφων· ὅλλα καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις πόλεσιν ὑπάρχον ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ αἱ λεγομέναι ἀκροπόλεις. Οἱ δὲ πύργοι καὶ τὰ

μεταπύργια καὶ αἱ ἐπάλληξις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐγίνοντο καὶ περισσότεροι καὶ ἰσχυρότεροι καὶ εὐρυθυότεροι.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τοῦ Περικλέους ἡ τειχοδομία μετερρυθμίσθη οὐσιωδῶς· διότι ὁλοτελῶς ἐπεκλείητεν ἡ διὰ λίθων συννόμων, τούτῃ περὶ ἀλληλεπίπεδων ἀκριβῶς ἀλλήλοις συνηρμοσμένων, οἰκοδομὴ τῶν τεύχων, ἥτις, ὥς εἴπομεν, ἐπεκλείετο ἰσοδομος, καὶ ἐγένετο πολλὰς εἰς ταύτην χρήσις ἀντὶ λίθων πλινθῶν. Τοῦτο εἶδος δὲ τοῦτο τῆς τειχοδομίας ἐξηκολούθητε προτιμώμενον πάντοτε καὶ εἰς τοῦ· κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου χρόνους.

Θ. Γ.

ΓΕΩΠΟΝΙΚΑ.

Περὶ κλίματος.

Ἐκ τῆς φυσικῆς Γεωγραφίας διδασκόμεθα, ὅτι ἡ Γῆ διαιρεῖται εἰς πέντε ζώνας. ἐκ τῶν ὁποίων αἱ δύο λέγονται κατεψυγμέναι, αἱ ἄλλαι δύο εὐκράτοι καὶ ἡ μία ἡ εὐκραμένη μετὰ τῶν δύο εὐκράτων καλεῖται διακεκαυμένη. Εἰς τὰς διασθέρους ταύτας ζώνας ἡ θερμότης καὶ δὲ εἶναι ἡ αὐτὴ· ἀλλ' εἰς μὲν τὴν διακεκαυμένην εἶναι περισσοτέρα θερμότης, εἰς δὲ τὰς κατεψυγμένας εἶναι περισσώτερον ψυχρὸς, εἰς δὲ τὰς εὐκράτους καὶ ἡ θερμότης καὶ τὸ ψυ-

χρὸς εἶναι μέτρια. Διὰ ταύτην λοιπὸν τὴν αἰτίαν ἄλλα ζῶα καὶ φυτὰ ζῴσι καὶ εὐδοκιμοῦσιν εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην, ἄλλα δὲ ζῶα καὶ φυτὰ εἰς τὰς εὐκράτους, καὶ ἄλλα τέλος εἰς τὰς κατεψυγμένας. Ἀλλ' ἡ θερμοκρασία τόπου τιδὲς ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος καὶ ἐκ τῆς ὑψηλοτέρας ἢ χαμηλοτέρας θέσεως αὐτοῦ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐπομένως καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἄλλα ζῶα καὶ φυτὰ εὐδοκιμοῦσιν εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τῆς αὐτῆς ζώνης καὶ ἄλλα εἰς τὰ χαμηλότερα· καὶ ἐνίοτε συμπίπτει τὰ ὑψηλότερα μέρη μιᾶς ζώνης νὰ ἔχωσιν ὁμοίαν θερμοκρασίαν μετὰ τὰ χαμηλότερα ἄλλης ζώνης· π. χ. πολλὰ βουνὰ τῆς διακεκαυμένης ζώνης δυνατόν νὰ ἔχωσιν ὁμοίαν θερμοκρασίαν μετὰ τὰς χαμηλὰς πεδιάδας τῶν εὐκράτων ζωνῶν, καὶ τὰ ὑψηλότερα βουνὰ τῶν εὐκράτων ζωνῶν δυνατόν νὰ ἔχωσιν ὁμοίαν θερμοκρασίαν μετὰ τὰ χαμηλὰ μέρη τῶν κατεψυγμένων ζωνῶν.

Διὰ τὴν διαφορὰν τῆς θερμοκρασίας ἐν ταῖς διαφόροις ζώναις ἐπέρχεται καὶ ἡ ἐν αὐταῖς διαφορὰ τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους. Εἰς τὰς εὐκράτους ζώνας αἱ ὥραι τοῦ ἔτους εἶνε τέσσαρες, ἔαρ, θέρος, φθινόπωρον καὶ χειμῶν· ἀλλ' εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην χειμῶν δὲν ὑπάρχει, σπανίως δὲ καὶ εἰς ὠριμένην ὀλιγοχρόνιον ἐποχὴν βρέχει· εἰς τὰς κατεψυγμένας δὲ τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους εἶναι

χειμῶν.

Διὰ τὰ εἰρημύνα δὲ αἵτις εἰς μὲν τὰς κατεψυγμένας ζώνας ἐπικρατοῦν μόνον ὀλίγα εἶδη φωκῶν, ἰδὲ τινὲς πτηνῶν, ἢ λευκὴ ἀρκτὺς, ὁ ὅτι εἶδη βρύων καὶ λειχήνων καὶ σπανίως ἄλλα τινὰ φυτὰ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ καὶ ἐρποντα. Ἐν αὐταῖς πᾶς καρπὸς εἰς ἀγνώστους καὶ κάποιαι εὐρίσκονται· ὁλίγοι τινὲς κακόμορφοι ἄνθρωποι ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Ἑσκιμῶν. Εἰς δὲ τὰς εὐκράτους ζώνας βλαστάνουσι πάμπόλλα εἶδη καρποφόρων δένδρων καὶ καλλιεργοῦνται ἀρθύνως οἱ δημητριακοὶ καρποὶ καὶ ἄλλα ὠφέλιμα φυτὰ χρήσιμα εἰς τὴν βιομηχανίαν, τὰς τέχνας καὶ τὸ ἐμπόριον· κατὰ συνέπειαν δὲ ἐν ταύταις κατοικοῦν καὶ τὰ νοσημονέστερα, ισχυρότερα καὶ πεπολιτισμένα ἔθνη τῆς Καυκασίας φυλῆς. Ἐκ τῶν ζῶων δὲ ἀπαντῶνται ἐν ταῖς ζώναις τῆς αἰτίας πολλὰ καὶ ποικίλα γένη καὶ εἶδη ὠφελιμώτατα εἰς τὸν κοινὸν κὸν ἄνθρωπον καὶ τρέφονται εἰς φυτὰ ἢ τεχνητὰ λειβαδὰ ἄπειρα ποίμνια ποβάτων καὶ ἀγέλας βοῶν καὶ ἵππων, αἱ δὲ θάλασσαι βρέθουσι ἰχθύων.

Εἰς δὲ τὴν διακεκαυμένην ζώνην ἡ βλάστησις τῶν φυτῶν εἶναι πλουσιωτάτη· τὰ διάφορα εἶδη τῶν φρυνίκων, οἱ ἀρτόκαρποι, αἱ σικεῖ, αἱ βιτανέαι, τὰ δὲ δρυὲς καὶ τὰ φυτὰ ὅσα χρησιμοποιεῖται ἀρώματα καὶ πολυτίμα φάρμακα, βλαστάνουσιν ἐκεῖ αὐτοφύη. Τὰς πεδιάδας καλύπτουσι τὰ ζαχα-

ροκάλμα, ὁ καφρός, οἱ καπνοὶ, ἡ βακίλη, τὸ ἰνδικόν, καὶ κοσμοῦσι τὰ ἔσθῃ οἱ δένδρεα δεῖς πτερίδες καὶ ἡ ἰστοριεῖα τοῦ φυτικοῦ βασιλείου. Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ φύλακες τῶν φυτικῶν τούτων θησαυρῶν εἶναι ἅ φ' ἐνός μὲν οἱ λεονταί, οἱ τίγρεις, πλήθος δὲ ἡ τετριωδισταίων ἔφρων καὶ ἄλλων ἰδωλῶν ἑρπετῶν, οἱ κολλισιαῖοι ἑλέφαντες καὶ ἡ ἀστεία στρατιά τῶν εὐστρόφιον πύληων. Ἄφ' ἑτέρου δὲ τὰ χρυσόπτερα καὶ χαριεστὰ παραδείσια πτηνὰ, οἱ σμαργαλόπτεροι τροχίλοι καὶ τὰ χρυσοστίλβοντα καλίστρια, θηρεύοντα διὰ τοῦ λεπτοῦ αὐτῶ. ῥαμφους ἐντός ἡδυόσμων ἀνθέων τὰ χαριεστέρων τῶν ἐντόμων.

Θ. Γ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἰουλία

Α'.

Κάρλε! Φρανκίσε! Λουδοβίκε! ἔκραζον δεκτικόν, εἰκοσι φωναὶ σπουδαστῶν πρὸς ἄλλους συμμαθητάς των, συνθηροζορέους ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Πανθέου, μετὰ τὴν ἐκ τῆς νομικῆς σχολῆς ἐξόδον των. . . Ἰδοὺ ἔρχεται! . . . Ἐρρίκε, ὁράμε, ἔρχεται! ἐπανελάμβανον οἱ αὐτοῦ φωναὶ τῶν προσερχομένων, ἑπταπενεκατάσσαντο ἐν τῇ πεζοδρομίᾳ περιμένοντες τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ ἐνεκεν ἐγένετο τὸσαύτη ταραχή.

— Φίλοι μου, παραχωρήσατε τὴν καλλιτέραν θέσιν εἰς τὸν Ἐρρίκον. θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν ἀπειπισίαν του! Νὰ μὴ δυνήσῃ νὰ κατορθώσῃ τίποτε μεθ' ὁλὴν τὴν ἐπιμονὴν του!

Οἱ σπουδασταὶ ἅπαντες ὑπεχώρησαν ὀλίγον, ὅπως ἐκτελέσωσι τὴν παραγγελίαν τοῦ λαλοῦντος, χάριν τοῦ Ἐρρίκου, ὅστις προχωρήσας ἔστη εἰς τὴν ἄκρην τοῦ πεζοδρομίου.

Τὸ διεγείραν τὸσαύτην θύελλαν κραυγῶν καὶ προσκλησιῶν ἦτο νεῖνίς τις ἐρχομένη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ κυρίου Πρίγκηπος.

— Ἰδοὺ ἡ ὥραία μας! Ποῦ ἦτο τόσον χρόνον, φίλη; Πῶς δὲν ἐφάνεσο; ἐπανελάμβανον ἀδακρόπως οἱ ζωηροὶ σπουδασταὶ τῆς νομικῆς, ἀναγκάζοντες τὸ δυστυχὲς αὐτῶν θυμὰ νὰ ἐρυθρίσῃ καὶ νὰ ἐπισπεύδῃ τὸ βῆμα.

— Καὶ πόσον ὥραία τῇ ἀρμόζει αὐτὸ τὸ φόρεμα! ἔγεινεν ἄγγελος τέλειος! . .

— Οὐρ! ὑπέλαβεν ἕτερος ἔχων πάντοτε τὸ σκῶμμα εἰς τὰ χεῖλη, δὲν εἶναι γυνή; Μὰ τὴν ἀληθειαν, ἐὰν ἐξακολούθητε νὰ ἐξαγγελίζετε ὅλας τὰς γυναῖκας, ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τόπον εἰς τὸν παράδεισον, καὶ ἐπομένως θὰ ἐπιστῇ ἀνάγκη νὰ σταίλῃ πολλὰς καὶ εἰς τὴν κόλασιν. . . Ὅσον ἀφορᾷ τὸ φόρεμα, τὴν καθιστᾷ θαυμασίαν δὲν ἔχει λόγον.

— Σεβάζητε τοῦλάχιστον τὸ πένθος, ἀδελφοί! ἡκούσθη λέγουσα σοβαρὰ φωνή.

Ἄπαντες ἔστρεψαν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ὁμιλῶσαντα. Ἦτο νέος, κομψὸν μὲν ὁπωσδήποτε καὶ καθαρόν, ἀλλὰ τετριμμένον τοὺς ἀγκῶνας αὐτοῦ, ῥιζῶς ἔχων τὸ φόρεμα. Αἱ φωναὶ τῶν ὀφθαλμοῦς τοῦ

βιβάτω· ἔγκεχυρα γέναι· ἱερὸν γὰρ μὴ
ἦσαν μάρτυρες τῶν ἀγροπνῶν αἱ ὑπὲρ
στατο καὶ τῶν κόπων αὐτοῦ· κατεβάλλεν ὅ-
πως κερδίῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ κατορ-
θοῖ νὰ ἐξακολουθῇ τὰς σπουδὰς του. Τὸ
περίλυπον ἦθος του καὶ οἱ εἰς τὰ ἄκρα
τῶν χειλέων του σχηματιζόμεναι ῥυτί-
δες, ἐμπετύρουν ἔνθεν μὲν περὶ τῆς συμ-
παθείας ἡ· ἡ-θάνετο πρὸς τὴν ἀτυχὴ νε-
άνιδα, ἔνθεν δὲ περὶ τῆς διεγειρομένης
ἐν αὐτῷ πικρᾷ, εἰρωνείας κατὰ τῆς δια-
γωγῆς τῶν κούρων, συσπουδαστῶν του. Εἶ-
χε ὑπότροφον ἀχώριστον, παρακολουθοῦν-
τα αὐτόν, ὡς ἡ σκιά του, τὴν πενίαν, εἶ-
χε δοκιμάσῃ ὅλας τὰς στερήσεις καὶ
στενοχωρίας, καὶ ἐγνώριζεν ὅποια ἡ θείας
δυνάμεως οὐσίας αὐτῷ καὶ ὅλα, πλὴν ἐλπί-
ῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡδύνατο νὰ ἐργάζηται, νὰ μέ-
νῃ ἐκτὸς τῆς εὐλείας του ὅσον χρόνον ἡ
θεοὺς καὶ ἡτοῦ ἀνάγκη, χωρὶς νὰ ἔχῃ τον
ἐλπίστον φόβον περὶ τῆς τιμῆς του· ἐνῷ
ἐκείνη ἦτο νυκτὶς ὡραία, ἀνθρώπῳ, χηρὴ-
εσσα, ῥυτίλους, καὶ ἐν τῇ ὑβύσσει ἐ-
κείνη τῶν Παρσιων ἐγνώριζεν ὅτι αἱ ὡ-
ραὶ κρύαι· ὅταν μάλιστα μαστίζωνται
ὑπὸ τῆς πενίας, εὐκρινῶς παρυσύρονται.

Ἡ νεανίδα ταύτην ἐδίωκε καὶ ἐκά-
στην διαβαίνουσαν καὶ ἐκτελεζομένην εἰς
τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς εὐρυλογίας τῶν
συμπληρωμάτων του· ἡτοῦτο ὁμοῦ ἄλλος
ἐπὶ τῇ κακοκλίσει αὐτῶν, ἡ ἀνάγκη, ἀλ-
λ' ἐσώπα· ὅσοι ἦτο θεοὶ, ὅτι, εὐν ἔ-
λεγε τοῖς θεοῖς ἐνεπαύετο ὑπὸ τῶν φίλων
του ὡς σεμνιτοφύλας.

Ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἡ ὡραία κόρη εἶχεν
ἐξοφαντοῦν· τοῦτο δὲ σήγγερε τὴν περι-
έργειαν τῶν σπουδαστῶν· ὀλίγαι ἀκόμη
ἡμέραι παρελήθον καὶ ὁ Ἑρμῆς, ἐκείνος
εἰς ὃν οἱ φίλοι του παρεχώρισαν τὴν

καλλιτέραν θέσιν, ἀνήγγελλεν αὐτοῖς ὅτι
ἡ μητέρα τῆς νεάνιδος ἀσθενεῖ καὶ ὅτι τοῦ-
το ἐμποδίζει αὐτὴν νὰ ἐξέρχεται. Ὅλ-
γαι ἔτι ἡμέραι ἐπέρασαν καὶ πᾶς περὶ
τῆς κόρης λόγος ἔπρυσεν· ἅπαντες ἐλη-
σάμενοι αὐτήν. Μόνος ὁ πτωχὸς υἱὸς
νέος ἀνεμεινῆσθετο σὺτῆς μετὰ λύπης
πρότερον ἐβλήθητο. Ὅσοι ἡ ἀτυχὴς κόρη
ἐξετίθετο εἰς τὰς προσβολὰς τῶν συμμα-
θητῶν του, τῶρα ὅσοι δὲν ἡδύναντο νὰ
τὴν θιέτη. Εἶχε μείνει ἡ εἰκὼν σὺτῆς
ἐν τῇ καρδίᾳ του· ἡτοῦτο ὅτι· ἔλειπέ
τι ἐξ αὐτοῦ. Ἐρως ἀμυδρὸς, ὑψὺς εἰ-
πεῖν, ἔρως δειλὸς, ὡς ὅλοι οἱ πρῶτοι ἔ-
ρωτες, εἶχε καταλάβει αὐτόν. . .

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶπεν αὐτὴν πεν-
θοῦσαν· ἐνῷ δὲ οἱ ἄλλοι ἐπαυλίσθησαν τὴν
διακοπὴν, αὐτὴν δὲ νὰ εἰπωμέν, διασκεῶσιν,
αὐτὸς ἐσκέπτετο ὅτι ἡ μη-
τέρα τῆς δυστυχούς νεανίδος ἔτι ἀπέμει-
νεν! Τοῦτο ἡ ἀγκιστρὶς αὐτοῦ νὰ εἰπῇ.

— Σιδεσθήτω τὸ ἀλάστον τοῦ πέν-
θος, ἀνθρώπε!

Τῷ ὅτι ὁλόκληρος ἡ ἐνδομυστία τῆς νε-
άνιδος ἦτο μεθυσμένη. Ἐπὶ τοῦ γένου ἡ ἐ-
πιβήλουται φωνὴ τοῦ νεανίου κατὰ θοῆς
νὰ κατεπιγῇ τῆς κραυγῆς καὶ βωλο-
λόγῃς τῶν σπουδαστῶν, ἡ δὲ νεανὶς
εὐρόσα ὑψὺς κερὶν ὑψοῦσε τὸ ἐνδοκρυ
καὶ περίλυπον θέλημα, ὅπως εὐχρησθη-
σῇ τον λόγον· ὁμοῦθεν νὰ κατενοητῇ τὴν
θελίαν καὶ τὴν μέγαν τῆς συμφορᾶς τῆς.

Παραχώρισεν ὀλίγαι ἔτι θηλάται, ὅτε
ἐβόησεν εἰς μένος τοῦ τοῦ, εἶθι ὑπὲρ
χόν ὕψος ἐνεκα σμικρᾶς ἀνωμαλίας αὐ-
τῆς. Ἡ νεανὶς ἡναγκάσθη νὰ ἀνασύρῃ ὁ-
λίγον τὴν ἐσθῆτα. Τοῦτο δὲ ἤρκει νὰ δι-
εγείρῃ νέαν ὑπέκλιναν κραυγῶν καὶ ἀσέμ-
νων φράσεων. Ὅλη ἡ ἰα τῆς παρατηρή-

σιως τοῦ φοιτητοῦ ἐπελθούσα σιωπὴ καὶ μεταμέλεια ἐξέλιπε·!

Νόστις! νόστις! ἔλκετε πλήρης χερσὲς καὶ καρδίαν καὶ ἦν οὐδὲν ἄλλο εἰκπατεῖ τις ἢ πῶς νὰ διασκεδάσῃ, πῶς νὰ παίξῃ. Οἱ γυναιὲς ἀντὶ σοῦ ἐργάζονται, καπῶσι, σὺ δὲ κατ'αγινεσθαι εἰς το νὰ δαπανῇς τὸ πλεόν της ἐργασίας καὶ τῶν πόρων τῶν. Ἡλικία πλήρης ἐρωσμοῦ καὶ ἦν οὐδ' ἐκ της φαντασίας σου αὐτῆς διέχετο· ὅτι ἄλλοι ὁμοίᾳ σου, ἔχοντες τὰ αὐτὰ προνόμια ἐπὶ της χερσὲς καὶ τῶν διασκεδάσεων σου, κάρπτονται ὑπὸ τὸ βῆρος της δυστυχίας καὶ της θλίψεως!

— Κνημη,! πῶσον ὥραία κνημη!

— Εἶδετε πόδα κομψόν; εἶετε πόδα; εἰσι ἡμίσιος καὶ πόδα συζύγου Μανδρινίου!

— Κνημη, θυμαρσία ἐντος λευκῆς καὶ στενῆς περικηλίδος· κνημη τορευτὴ ἐκ μαρμαίρου της Κιρράας· ἀξία της γλυφίδος τοῦ Διοῦ ἢ τοῦ Κανουβα! ἔκραζον εἰ σπουδασταί.

— Δατί ὄχι τοῦ Τορβιλλόδεν, φίλοι μου;

— "Α! σκῶπτα!

Ὁ πτωχὸς φοιτητὴς ἀκούων πάντα ταῦτα ἐφρύσσεν.

— Εἰσθε σκληροί! εἰσθε γρινοῖτε! εἰσθε ἀτεγκτοί! ἀνεκρίξετε πινυνης ἀγινεσθαιως προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ αὐτοῦς, ὦ τινες, οἱ βῆλλον ἐπιθετικοί, παρεκλούθουν τὴν νεανία ῥιπτοντες τινες δωμολογίας.

Ἡ πτωχὴ κόρη δὲ ἤδη ἤλθεν νὰ μὴ σφέψη καὶ πάλιν τὴν κεφαλήν καὶ ῥῆψεν περιβόλον καὶ εὐνωλον βιεμυα εἰς τοῦ ποταμοῦ ὑπερ αὐτῆς. διακύνοντα συμπάθειαν. Ἡ δὲ ἡδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ αὐτὸν καλῶς, ὥστε θὰ ἐστοιχηματιζεν ὅτι

θὰ ἡδύνοντο νὰ διακρίνῃ αὐτὸν μεταξὺ χιλιάδων. Ἡ ὥρᾳ καὶ συμπάθης μορφῇ του ἐνεχράχθη ἀνεξίτηλος ἐν τῇ αἰασι-σύντῃ καρδίᾳ της. Αἰ ὀρθαί καὶ δίκαιαι παρατηρήσεις καὶ αἰ ἐν ὁδοματι της εὐσπλαγνίας παρακλήσεις τοῦ νεανίου ὑπερίσχυον· ὅτι οἱ νέοι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπεμακρύνθησαν. Δύο μόνον παρεκλούθησαν αὐτῇ, ἀπέχοντες ἀλλήλων εἰκοσάδα βημάτων. Ὁ μὲν ὑπερφύλακος, εὐδαίης· ἄλλος δὲ, τέκνον τοῦ πλούτου καὶ της κακοηθείας ὁ δὲ δειλὸς, κεκυρῶς σύνοφρος, τέκνον της πένις καὶ τῶν στερήσεων, παρατηρῶν ὑπόδρα καὶ φόβουμένος μὴ οἱ ἄνθρωποι μαντεύσωσι τὰς συχίας του σκεψέας ὅς αὐτοῦ εἰς εαυτὸν ἐτρόμαξε νὰ ὁμιλοῖται.

Ἐκάτερος αὐτῶν τὴν στιγμήν ἐκείνην κατείχετο ὑπὸ μιᾶς ιδέας...

B.

Θα σὲ δὴγηθῶ, προσφύλης καὶ καλῇ ἀνιγνώστρια, μικρὰν ἱστορίαν σχοῦσαν ὥραν πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν, ἀληθεστάτην καὶ λίαν συγκινητικὴν.

Ἡ ἱστορία μου αὕτη δὲν ἔχει μεγάλαν ἀπαιτήσεως, ἀπαιτῶν! ὥς καὶ αὕτη δὲν εἰναι μεγαλὴ σκοπὸς αὐτῆς εἶναι νὰ σὲ τέρψῃ ὥς καὶ τὰ καὶ συγχρότως σὲ ὠρεθίσῃ πῶς ἡ ἡλικία καὶ ἡ διαγωγή της ἱστορίας μου.

Ἀκολουθεῖ μοι λοιπόν!

Τὸ μέρος πρὸς ὃ θὰ σὲ ὀδηγήσω δὲν εἶναι ἀνάτολόν ἢ μέγαρον εὐγενούς ἢ πλούτου· δὲν θὰ εἴης πολυτέλειαν καὶ πλούτο· ἢ κυρίως ἐντὶς τριγύπτων, μαργαριτῶν καὶ ἀστράγγων· δὲν θὰ παροισασθῶσιν ἐνώπιόν σου ὑπηρεταὶ ἐν στολῇ, οὐδὲ θὰ παρατηρήσῃς δειφροὺς καὶ ἀ-

μάξας· ἀλλὰ πενίαν, οἰκτρὰν πενίαν, δυστυλίαν, ἀθλιότητα. Θὰ μὲ ἀκούσῃς εἰς τὴν Λατινικὴν συνεικίαν, θὰ ἔλθωμεν πρὸ ὑψηλῆς εἰκίας, θὰ ἀναβῶμεν σείραν ἀδιάρκοπον κλιμάκων φερουσῶν ἀπὸ ὁροφῆς εἰς ὁροφὴν, θὰ φθάσωμεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ ὑπερφῶν, ἔθῃ θὰ σοὶ ἀνοίξω μικρὴν θύραν μὴ φοβοῦ θὰ μᾶς ὑποδεχθῶσι καὶ ὧς. — Ἐχρυσὶ τὸ προνόμιον τοῦτο οἱ γράφοντες διηγηματα.

Δωμάτιον πενιχρόν, ἀλλ' ἐν πλήρει τάξει καὶ καθαριότητι· τράπεζά τις ἐκ ξύλου κοινού κεκαλυμμένη διὰ μέλανος ἐριούχου καὶ ἐπ' αὐτῆς μικρὸν κάτοπτρον, τρία καθίσματα ἐκ ξύλου καρύας, δύο κλίνειαι, ὧν ἡ μὲν μεγαλειτέρα, ἡ δὲ μικροτέρα, κεκαλυμμέναι διὰ λευκῶν, ὡς ἡ γῶν, συνδονων καὶ κισμεύμεναι κατὰ τὰ ἄκρα διὰ πλεκτῶν ταινιῶν, ἰδοὺ τὰ μόνα ἐπιπλά τοῦ δωματίου, τοῦ ἐκπληροῦντος χρῆν θάλαμου, αἰθούσης ὑποδοχῆς καὶ κατοικίας.

Ἐπὶ τῆς μεγαλειτέρας τῶν κλινῶν κεῖται γυνὴ τεσσαράκοντα πέντε περίπου ἐτῶν, ἀσθενής, ὥχρᾶ καὶ ἰσχνή· παρ' αὐτῇ δὲ κάθηται νεάνις ἐργαζομένη. Φέρει ἐκ' αὐτῆς ὅλην τὴν ἀνθηρότητα ἐκκαίοντα Μαίων. καίτοι ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς φαίνεται διακεχυμένη λεπτή τις καὶ ὑπολευθάνουσα ὥχρότης, καθιστῶσα αὐτὴν μᾶλλον συμπαθεῖ. Τὰ καλύπτοντα τοὺς τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐστηριγμένους ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου ὀρθοτάτους αὐτῆς βλέφαρα καὶ αἱ κισμοῦσαι αὐτὰ μακραι καὶ κυρταὶ βλεφარიδες δὲν σε ἀφίνουσι νὰ τοὺς ἴσῃς· φαντάζεσαι ὅμως ἔτ, ἐὰν ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν, θὰ ἀντικαταπερισβῇ ἡ εἰκὼν σου ἐντὸς δύο ὀρθοτάτων μεγάλων καὶ μεστων ἀστραπῶν καὶ ζωηροῦς. Λευκὸν περι-

στηθίον περισφίγγει στήθος γλαφυρὸν καὶ ὁσρὺν λεπτὴν ὡς δακτύλιον ἰσθῆς ἐξ ἀπλοῦ ὑφάσματος. χρώματος οἰοῦ, κατέρχεται μέχρι τοῦ ἐδάφους, ἀφύοντα μόνον νὰ ὑποφείνηται μικρὸς πούς, παίζων ἐντὸς μικροῦ σανδαλίου κεντητοῦ. βεβαίως ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς φερουσης αὐτοῦ.

Ἐν συνόλῳ εἶναι νεάνις ὥραια, κομψή, ἀφελής ἐν τῇ πενίᾳ καὶ τῇ δυστυχίᾳ, ὧ· ἀκρὸς δὲν ἔχει ἔννοιαν.

— Σοὶ εἶπον λοιπὸν, κόρη μου, ἔλεγεν ἡ ἀσθενὴς ἀφηγουμένη ἑκατοστήν ἰσως φορὰν τὴν αὐτὴν ἱστορίαν, ὅτι· ὁ πατήρ σου εἶχεν ἀναχωρησῆ μετὰ τῆς στρατιᾶς ἐκείνης, ἥτις ἐμελλε νὰ δοξαση τὰ ὅπλα τῆς Γαλλίας καὶ διδάξῃ εἰς τοὺς ἐχθρούς, τῆς ὅτι δὲν δύνανται ἀτιμωρητὶ νὰ ἀντιτάσσωνται εἰς τὴν μεγάλῃν πατρίδα μας. Ἦτο τότε ὀλίγον μηνῶν . . . καὶ ὁ πατήρ σου ἀναχωρῶν σὲ ἄρνε κλαίων, ἂν καὶ ἦτο ἀνδρείος στρατῶτης . . . Αἶ! τέκνον μου, ὅσον ἀνδρείος καὶ ἂν ᾤναι τις, ὅταν πάσχη ἢ καρδίᾳ . . . εἶναι ἀδύνατον νὰ κατασγᾷ τὸς κλαυθμούς . . . Ἀλλὰ φέρε μοι ὀλίγον ὕδωρ, διότι τὸ στόμα μου εἶναι ξηρόν.

— Λοιπὸν, Ἰουλίᾳ μου, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ἐπερωὶ ποῦσα, μέχρι τινὸς ἐλάμβανον ἐπιστολάς παρὰ τοῦ πατρὸς σου· μετ' ἀνηγγεῖλε πόσον χρόνόν ἡ ἀγκάθησαν νὰ μείνωσιν ἐν Καλλιπόλει· ἐνεκ' τῆς χολέρας, μοι περιέγραψε τὴν αὐτὰ πάρνησιν καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχιστρατηγοῦ Σαιν Ἀρνώ, τὴν λαμπρὰν κηρίαν ἥτις τῷ ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει, τοὺς λόγους τοῦ Σουλτάνου, τοὺς ὁποίους εἶπεν εἰς τὴν χήραν αὐτοῦ, ὅτι ἤρκει νὰ διατάξῃ ἐκείνη καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Τουρκίας ὑπεσχυνέτο ὅτι οὐδεὶς τῶν ὑπὸ

κίων του θά εφρίσκετο μή γονυκλινής κα-
τά την διάβασιν του λειψάνου του γεν-
ναίου ἀρχιστρατηγού της Γαλλίας· μοί
ἔλεγε περί της ἀφίξιας αὐτῶν εἰς Σουμ-
λιν· μοί ἔζωγράφει τὰς νικηφόρους μά-
χας εἰς αἰ· ἔλαβε μέρος· μοί ἀνηγγείλε
τοῦς πρὸς θεσμούς αὐτοῦ ὡς λοχίου
καὶ ἐπιλοχίου ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν μαχῶν
καὶ ἐπὶ τέλους ὅτι ἔλαβε τὸν σταυρὸν
τοῦ λεγεῶνος της τιμῆς συνεπεία κατο-
πεύσει· ἦν ἐνηργήσας νύκτωρ μετὰ
τῶν ἀνδρείων, τοῦς ἐπαινούς αὐ· ἤκου-
σε παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχιστρατηγού Φανρο-
βέρ, τὴν συγκλητικὴν ἀναχώρησιν τοῦ
στρατηγοῦ τούτου, τὸν διορισμὸν τοῦ ἀν-
δρείου καὶ μέχρι καταστρώφης πολμηροῦ
Παλισειέ, εἰς τὴν θέσιν ἐκείνου . . .
Ἄχ! Ἰουλία μου! αὕτη ἦτο ἡ τελευταία
ἐπιστολή . . . προσέηλκεν ἡ μητὴρ στε-
γάζουσα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Μητέρα μου, ἐψυθιρίζεν ἡ Ἰουλία ὁ
λολύζουσα, μητέρα μου! . .

— Ὁ στρατός, ἀγχιπητὴ μου κόρη, ἐ-
πανέλαθεν ἡ ἀσθενὴς ἀπομάττουσα τοὺς
ὀρθαίλους καὶ ἐξακλόουθούσα τὴν θλίβε-
ραν, ἀλλὰ καὶ προσβλή ἱστορίαν, ὁ στρα-
τός ἐπανηρχετο, ἡ συνθήκη εἶχεν ὑπο-
γραφῇ· τύμπανα, μουσικαί, ὀρεῖς ἤχοι
σαλπῆγων, φωτοχυδαί, θέατρα, διασκε-
δάσεις ἐπὶ ἡμέρας ὁλοκληρούς συνετάρα-
σον τοὺς Παρισίους. . . Ἔως τότε εἶχον
μικρὰς ἐλπίδας, ἐνόμιζον ὅτι ὁ πατήρ σου
οὐ· μοί ἔγραψεν ἕνεκα διαφόρων κωλυμά-
των, τὰ ὅποια συχνάκις παρουσιάζονται
ἐν κόρῳ μαχῶν καὶ πολέμων. Τίς οἶδεν
ἐν εἴχῃ πληγώθη καὶ οὐκ ἤνυστο νὰ μοί
ῥαφῇ; Τοιαῦτα ἐσκεπτόμην καὶ πτη-
φόρου ἐμαυτὴν . . . Ὅταν ὁμως ὁ στρα-
τός ἐπικυλήθη καὶ οὐκ τὸν εἶδον! . . . Ἐν

τούτοις ἤλπιζον καὶ περιέμενον· ἀλλ' ἡ-
μέραν τινα ἐνεφανίσθη ἀξιωματικὸς τις
ἦτο τότε μικρὰ κόρη σὺ. Ἰουλία μου, καὶ
σε ἐκράτουν εἰς τὰ γόνατά μου κλείουσα.

— Κυρία, μοί εἶπεν εἰσελθὼν, ὁ σύ-
ζυγός σας Λουδοβίκος Ἐπερνὼ ἐφρονεύθη
μαχόμενος γενναίως κατὰ τῶν ἐχθρῶν της
πατρίδος του ὡς ἀνδρεῖος στρατιώτης, ὡς
Γάλλος. Ἰδοὺ τὰ σημεῖα της ἀνδρείας
σου· καὶ μοί προσήνεγκε τὴν ταινίαν τοῦ
λεγεῶνος της τιμῆς καὶ τινα ἔγγραφα.

— Ἀπῆλθεν· ἐγὼ ἐμβρόντητος διὰ τὸ
φοβερὸν ἄκουσμα ἤρχισα τοὺς κλυθίλους,
σὺ δέ, δυστυχὲς μου τέκνον, με παρετή-
ρεις ἐκπλήκτον, καὶ ὡς νὰ σε ὠδήγει αὐ-
τὴ ἡ φύσις ἐσπόγγιζες τὰ δάκρυά μου με
τὰς μικρὰς σου χεῖρας μειδιῶσα. . .

Γ'.

Ὁ Λουδοβίκος Ἐπερνὼ ἔπεσεν ἐν τῇ
μάχῃ ἐνδόξως, ἀλλ' ἔκτοτε πενία, θλί-
ψεις καὶ στενοχωρία ἐσάστίζον τὴν
ἀτυχὴ χηρὰν καὶ τὸ ὄρφανόν αὐτοῦ.
Ἀλλ' ἡ χηρὰ Ἐπερνὼ δὲν ἀπεθαρρύνθη.
Ἐκτός της μικρᾶς συντήξεως ἡ ἐλάμ-
βαν· ἐπορίζετο καὶ ἄλλα χρηματὰ ἐκ
της ἐργασίας της. οὕτω δέ κατάρθου νὰ
ἐξοικονομῇ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς καὶ της
Ἰουλίης. Μετὰ τινα ἔτη, ἀφοῦ προῦχώρη-
σεν ἡ ἡλικία της θυγατρὸς, ἔστειλεν αὐ-
τὴν εἰς το σχολεῖον· αὕτη δέ ἡ εἰς ἐπί-
δοσκειν εἰς τὴν Ἰουλίαν το κέντημα καὶ
ὅλας τὰς ἄλλας εἰκακὰς ἐργασίας θέ-
λουσα ὥστε νὰ μορφώτῃ αὐτὴν ἐντελῶς
κατάρθωτε νὰ προμηθευθῇ καὶ κλειδοκύμ-
βαλον ὥστε μετὰ τινα χρόνον εἶχε θυ-
γατέρα δυναμένην νὰ περὶβιηθῇ πρὸς
νεάκιδ· ἐξιδίασμένη· ἀνατροφῆς.

Ἄμα περὶ τὴν τὰς σκουδὰς τῇ

καὶ δυνάμεν νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας ἐβαλε τὴν θυγατέρα αὐτῆς εἰς τι κατὰ στήμα γυναικείων ἐνδυμάτων καὶ κόσμων τοῦ σαρμού, ὅπερ διηύθυνε κυρία τις, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐργαζομένη ἡ 'Ιουλίττα ἐλάμβανε μισθὸν ἱκανόν, ὅστις προστιθέμενος εἰς τὴν σύνταξιν καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς μητρὸς προερχόμενον ἀργύριον, ἐπῆρκει εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν αὐτῶν γυναικῶν. Ἐπέπρωτο ὁρῶν, φαίνετα, καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ φρονηθέντος στρατιώτου νὰ ἐφαρμίσῃ τὸ λόγον, αὐτὴ ἐάσσετε λαμβάνοντες πείραν: τὰ δυστυχήματα ἐπέρχονται ἀλλεπάλληλα.

Ἐπῆλθεν ἡ ἀσθένεια τῆς κυρίας Ἐπερινῶ. Τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ διὰ τοσούτων ἰδρύσεων ἐξοικονομημένα, ἐξοπανήθησαν, ἀλλ' ἡ ἀσθένεια ἐπέλεγε, καὶ εἶχον ἀνάγκην φαρμάκων. Ὡς μόνον καταβύβοντο ἔλεγε τὸ νοσοκομεῖον. ἀλλὰ περὶ τοῦτου οὐκ ἐνὰ σκερῆν καὶ ἡτέλησεν ἡ κυρία Ἐπερινῶ — Ἀγνοῶ τὸ αἶτιον, τὸ ἀληθές ὁρῶν εἶναι ὅτι, ἐνῶ τὰ τοιαῦτα καταστήματα ἰδρύονται χεῖρον τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐν εὐτυχίᾳ τινί, ἔστω καὶ ἐλάχιστῃ βίῳ τ' ἀποστρέφεται. ἂν δὲ μεγίστη βίᾳ ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ τὰ ἐπισκεφθῇ, πρὸς τὸ τοῦτο ἀποδυσπετῶν καὶ μετ' ἀποστροφή, ἀκαταίτητος.

Δὲν προέρχεται ἄρα γὰρ τοῦτο ἐξ οἰσθηστος ὑπερτάτης φιλαυτίας καὶ ἐγωισμοῦ; — Κατεφυγε λοιπὸν ἐξ ἀνάγκης εἰς ἐν τῶν ἀτέλετων ἐκείνων θηρίων. τῶν ἐκουζώτων τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πεινώτων τὸ οἶκον καὶ τῶν εὐποροῦντων ἐν πάσῃ σχεδὸν ἐποχῇ καὶ κοινῶν ἀνεπτυγμένων καὶ μὴ μετὰ πονηρίας δὲ δυσκολίας καὶ ἀντιρρήσεις κατ'ὀρθῶς

νὰ προκώλῃσθαι τὴν σύνταξιν εἰς μηνῶν καὶ ἀντ' αὐτῆς νὰ λαβῇ τὰ ἡμέτερα ἀλλ' ἡ ἄκαρπος νόσος ἐχώρει ἐπὶ ταχέως, καὶ δὲ ἀάγαται ἡδύτατον ὄνον. Ἡ 'Ιουλίττα ἡ ἀγκυρῆ, νὰ παύσῃ ἐργαζομένη ὅπως μὴ κινῆται τῆς πατρύτης μητρὸς, αὐτὴ καὶ ἡ μακρὰ αὐτῆς ἀγγελία στέρνεται ἐκτελεστικῶς ἀπερσασθῇ καὶ ὡς τῆς τοῦ προσηγορῆτος κτενὸς οὐδ' αὖτε.

Ποῦτα δὲ λήσεται, ἐν ἐποχῇ εὐτυχιστερῆς, τὴν νύκτα μετὰ τῇ ἐργασίᾳ ἡ μικρὰ 'Ιουλίττα τοῦ ἡσυχίου μετὰ τὴν αὐτῆς στερήσεως καὶ ἐπὶ τῇ τούτῳ ὥρα τὴν μακάριον!

Καὶ ἐν τούτῳ ὁ ὁρῶν ἐπισκεπτόμενος τὴν γῆρα ἱερός ἀπὸ ἡμερῶν αἰήμεραν ἀπεκρίζετο περὶ τῆς σιωπῆς τῆς πατρύτης!...

Εἰς τὴν μετὰ ταῦτα εὐρίσκειται τὴν γῆρα καὶ τὴν ὁρῶν καὶ ὁ γρόνον παρουσιάζομεν αὐτῆς λαλούτας περὶ τοῦ φρονηθέντος συζύγου καὶ πατρὸς.

(ἑπεται συνέχεια)

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ

— Πληροφορούμεθα, ὅτι ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν παρεκλήθει ὅπως μεταβῇ εἰς Κερασσίδα πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἐκεῖ κοινωτικῶν καὶ σχολειῶν πραγμάτων, ἀπερῆται σήμερον ἐκεῖσε. Εὐχόμεθα ὅπως ἡ ἐν ῥηταίᾳ, ὡς θὰ καταβάλλῃ ἐκεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ Α. Π., στεφθεῖται ὑπὸ πληρυστάτης ἐπιτυχίας καὶ ἐπενέγκωσι τὴν ἀπαιτούμενην ὁμολογίαν.

αν καὶ εὐτασίαν πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τῶν κοινοτικῶν καὶ σχολειακῶν πραγμάτων τῆς ἐν Κερασσοῦντι φιλοτίμου Ἑλληνικῆς Κοινοῦτητος.

— Ἡ Διεύθυνσις τοῦ ἡμετέρου Ἑλληνικοῦ Φροντιστηρίου προτίθεται νὰ ἐπενέγκῃ ἐργασίαν ὡς πρὸς τὴν διαρρύθμισιν αὐτοῦ τὴν ἐξῆς μεταρρυθμίσειν: Αἱ ἀνώτεραι τέσσαρες τάξεις τοῦ Φροντιστηρίου θελουσιν ἀποτελέσθαι τέσσαρας γυμνασιακὰς τάξεις καὶ θά ὦσιν ὑπὸ τῆς ἀμεσῆς διευθύνσεως τοῦ γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Σχολείων κ. Κ. Ξυθόπουλου, αἱ δὲ κατώτεραι τάξεις τοῦ Φροντιστηρίου μετὰ τῶν μέχρι τοῦδε ὑπαρχουσῶν τάξεων τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς θελουσιν ἀποτελέσθαι τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς περιέχουσας ἐπὶ τὰς τάξεις καὶ εὔσταν ὑπὸ τὴν ἀμεσὴν διεύθυνσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς κ. Π. Κωνσταντινίδου.

— Ὑποχρίτως μαυθάνομεν, ὅτι ἡθὴ πλεον ἐκ τοῦ μέσου τὸ αἶμα, ἐπερ ἐπὶ φερε διυίρεσιν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου τῶν Σουρμένων Τσίτη· διότι κατ' ἀπόφασιν τῆς Α. Π. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν ἐν τῷ χωρῷ τούτῳ, ὡς μεγαλειτέρῳ τῶν ἄλλων χωρίων καὶ ὡς ἀπέχοντι κάμπτον ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῶν Συρμένων, θελεῖ καὶ ἐκτασθῇ ἀντὶ δημοτικοῦ σχολείου ἐχόντις τέσσαρτις μόνος τάξεις Ἀστικῆς Σχολῆς περιέχουσα ἐξ τάξεων ἐντός αὐτῆς καὶ τοῦ αὐτοῦ κτιρίου. Ἐπειδὴ

δὲ τὸ ὑπάρχον κτίριον τοῦ δημοτικοῦ σχολείου δὲν ἐπαρκεῖ, θέλει ἐπισκευασθῇ καὶ ἐπεκταθῇ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ περιλάβῃ καὶ τὰς ἐξ τάξεων τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς. Μαυθάνομεν, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει δεικνύσθῃ κατ' αὐτὰς εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Τσίτη δι' ἐπιστολῆς τῆς Α. Π. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν.

— Κατὰ τὴν λήξασιν ἐξ ἡμῶν μάθῃς προϋλίου εἰς τὰ σχολεῖα μαθητῶν τῶν διαφόρων τάξεων κάμπτον καὶ ἐγένοντο μαθητὰς τινες ἀπὸ τῆς προσεχούσης δυνάμεως Δευτέρως θὰ ἀρχίσῃ τακτικώτερον ἢ παλαιότερον τῶν μαθημάτων καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ προσέλθωσι πλέον πάντες σχεδὸν οἱ μαθηταί, ὅφ' οὗ ἤδη καὶ ἡ ἱερωσία, ὅπως μὴ ἐπιλήθῃ κώλυμα εἰς τὴν τυχὺ ἐραν εἰς τὰ σχολεῖα προσέλυσιν τῶν μαθητῶν, ἐπέτρεψεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν νὰ γίνωνται δεκτοὶ εἰς τὰς παραδόσεις τῶν μαθημάτων καὶ μαθηταὶ ἄνευ εἰσιτηρίων.

— Ἡ ἀπὸ τινος χρόνου γυνάμνη κατ' ἀπόφασιν τῆς Δημογεροντικῆς ἐπισκοπῆς τοῦ κτιρίου τῆς ἱερᾷ Μητροπόλει πρὸ ἡμερῶν συμπληρώθη· ἐδαπανήθητιν δὲ περὶ τὰς 55 περίπου λίρας, ἐξ ὧν ὡς 40 περίπου ἐπληρώσεν ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπληρώθησαν ἐκ τῶν εἰσπραχθέντων ἐκ τῆς καθυστατούμενης πρυορηγίας τοῦ πρώτου Μητροπολίτου.

ΠΟΙΗΜΑ

Τὸ Κεσατλίκι.

Ἀκούσατέ μου, νὰ σᾶς πῶ, τί τρέχει, τί συμβαίνει,
 τί κεσατλίκι φοβερό μᾶς πῆρε καὶ παγαίνει.
 Ἐς τὰ χρόνια ποῦ ἐρθάσαμεν, Ἐς τὰς ὥρας, ποῦ περνοῦμεν
 δὲν ἔμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῇ καὶ δυστυχοῦμεν.
 Τὰ κέρδη ἔλα ἔλειψαν, καμμίαν ἐργασίαν
 κανεῖς νὰ εὕρῃ δὲν ἔμπορεῖ, οὐδὲ παρηγορίαν.
 Μικροὶ, μεγάλοι ἔχομεν τὰ χέρια σταυρωμένα
 καὶ οἱ πτωχοὶ καὶ ἄποροι τὰ ἔχουν ἀπλωμένα.
 Κανεῖς παρὰ Ἐς τὴν τσέπη του, δεκάρα Ἐς τὴν σακκούλα
 δὲν ἔχει καὶ λιμοκτενεῖ βυσκός καὶ βοσκοπούλα.
 Πραγματευταὶ καὶ ἔμποροι μαζῇ Ἐς τὰ καφενεῖχ
 ἀράδ' ἀράδα κάθονται καὶ παίζουν τὰ χαρτία·
 τὸ τάμα παίζουν μὲ καφέ, τὸ τάβλι μὲ τὸ τσάι·
 καὶ ὁ καφετοῆς φαλήρησεν, ὁ σερχαγιάς του πάγει·
 τὸ τεπεσίρι νὰ τραβᾷ δὲν ἔμπορεῖ μὲ δόλον,
 ἀπὸ γραμμὰς ἐγέμισε τὸ καφενεῖον ὅλον.
 Ὁ δὲ πακάλης ὁ πτωχὸς ἔδραβεθηκε νὰ γράφῃ
 τὰ δερεσέδια Ἐς τὸ χαρτί· πλὴν ταῖς ἐλαῖς του βάφει
 καὶ τὸ χαυγιάρι του καλὰ πουλεῖ καὶ ἐξοδεύει
 καὶ τὸ βαρέλι τοῦ λαδίου ἀδεύαζει καὶ παστρεύει·
 Ἀχ! τὸν Θεὸν παρακαλεῖ, ποτὲ νὰ μὴ περάσῃ
 πηστεία καὶ ἰσρακοστή καὶ ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ.

Ἔξ Ἀμισοῦ

B. I.

ΠΑΡΕΡΓΑ

Αἰνιγμα.

Ποντικὸν ἐκυντηγοῦσε
 μία γάτα τρομερή.
 Ἐπὶ τέλους τὸν πιάνει
 καὶ τὴν κεφαλὴν του τρώγει.
 Ἀ. αἰφνης τί νὰ βλέπῃ;
 ὁ μὲν ποντικὸς
 μεταβάλλεται εἰς

ὁ, ὁποῖος καὶ γρυλλίζων
 ἐφορμᾷ καὶ τὴν διώκει.

Θ. Γ.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 37ῳ τεύχει.

1. Κηρίον. — 2. Δεσμὰ — 3. Σὺν ἔδω,
 σύννοδος — 4. Ἀχὴ, βάλη, χάρη. — 5.
 Μὲ ἵππος Μένιππος. — 6. Ὁ ἀνέρος. — 7.
 Ὅταν λέγωμεν Ἀμήν. — 8. Ὁ ὠσφόρος.
 — 9. Σκοπός. — 10. Ἡ υπόθεσις ἐστὶν ἐπὶ
 τοῦ τάπητος.